

сетнѣ срѣщна едно джудже, което постоянно вървѣше покрай нея и се показваше привѣтливо къмъ нея.

Тѣ стигнаха до гората и то разправяше, че има хубава кжщичка, която се намира много на близо.

„Много ми се иска да я видя, каза Фебка.

„Тогава върви съ мене“, отговори то и я въведе въ една чудновата кжщица направена отъ тиква. Но щомъ влѣзоха, вжтрѣ, джуджетѣ затвори вратата и съ смѣхъ извика: „Тая вечеръ ще имамъ много вкусна вечеря!“

Фебка се страшно уплаши, когато разбра, че е въ затворъ и се заплака.

Джуджетѣ накладе огнь и се доближи до затвореното момиче. Но отеднажъ се чу между клонетѣ страшенъ трѣсъкъ и гърмежъ и Бирмалъ разгнѣвенъ тичаше между дърветата. Съ единъ ударъ съ клюна си той развали кжщата и качи Фебка на гърба си.

„За това ли царицата на самовилитѣ не пусна момичето въ своята земя,“ викаше Бирмалъ и лошото джудже треперѣше като листъ отъ трепетлика, отъ вѣтъра.

Бирмалъ занесе Фебка прѣзъ гората въ една градина съ хубави цвѣта и разкошни овошки. Тукъ той я остави и хвъркна.

Момиченцето си почиваше между миризливи теменуги и момини сълзи, които навеждаха главици, а птичкитѣ, кацнали на черешови дървета пѣха сладка пѣсень.

Феба скоро си отпочина, погледна ключа и продължи пжтя си. Тя дойде до единъ водомеръ, гдѣто намѣри че сѣди нажаленъ старецъ.

„Какво имашъ?“ попита тя, но той само въздишаше.

Феба бѣше нетърпѣлива и още еднажъ попита, защо е толкова нажаленъ. Той ѝ разказа, че една зла вѣлшебница прѣзъ нощта му срутила кжщата. Сега той иска нова кжща, но е много старъ, та не може самъ да си я направи.

Фебка изпадна въ недоумѣние, защото не знаеше, какъ се прави кжща, но си спомни за добротата на Бирмала и за самовилата съ масѣта. За това каза:

„Ако ми покажешъ, какъ трѣба да постѣпя, ще ти направя нова кжща“,

Тя подири хубаво мѣсто и се огледа на всички страни. И веднага видѣ кухъ пѣнъ, който можеше да послужи за жилище на стария човѣкъ.